

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 482/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vedené pod sp. zn. Rvp 10854/2012, sp. zn. Rvp 10855/2012, sp. zn. Rvp 10856/2012 a sp. zn. Rvp 10857/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v bližšie neoznačených konaniach a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 10854/2012, sp. zn. Rvp 10855/2012, sp. zn. Rvp 10856/2012 a sp. zn. Rvp 10857/2012 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 482/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. júla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) v bližšie neoznačených konaniach.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka 14. júna 2010 podala krajskému súdu spolu 13 687 samostatných návrhov vo veci nečinnosti Obvodného úradu Košice ako orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v priestupkových konaniach začatých pre podozrenie z porušenia § 21a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Podľa vyjadrenia sťažovateľky *„Jednotlivé konania na Krajskom súde Košice boli identifikované podľa dlžníka sťažovateľky a predmetu sporu, ktorého sa týkalo konanie o sťažnosti pre porušenie základného práva sťažovateľky pred Ústavným súdom SR, v súvislosti s ktorým došlo k spáchaniu priestupku podľa zákona č. 21a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.“*

Vzhľadom na podľa sťažovateľky *„... enormnú stagnáciu konania...“* na krajskom súde sa sťažovateľka obrátila na jeho predsedu sťažnosťou podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) so zámerom doceliť prijatie opatrení smerujúcich ku skončeniu vecí, t. j. vydaniu meritórnych rozhodnutí v prerokúvaných veciach. Keďže ani využitím tohto účinného prostriedku nápravy podľa sťažovateľky nedošlo ku skončeniu predmetných vecí krajským súdom, podala sťažnosti ústavnému súdu.

Sťažovateľka v podaných sťažnostiach v podstatnom argumentovala tým, že „... podáva sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky po tom, čo v občianskom súdnom konaní využila všetky dostupné a účinné prostriedky nápravy. Tieto však nevedli k odstráneniu prietahov a stagnácie konania. Doterajšia nečinnosť a neefektívna činnosť štátneho orgánu spôsobila sťažovateľke ničím neodôvodniteľné problémy v jej podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jej práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Okrem toho, žiadne prostriedky nápravy nemôžu konvalidovať časový aspekt konania. Právny prostriedok nápravy upravený ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. (o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov) vzhľadom na celkovú dĺžku konania nemôže zaručiť potrebnú účinnosť.“. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka uviedla aj podrobné citácie z rozhodovacej praxe ústavného súdu vzťahujúce sa na obdobné prípady.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti L., a. s... na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu Košice v Konaní porušené bolo.

2. Krajskému súdu Košice prikazuje, aby v Konaní konal bez zbytočných prietahov.

3. Spoločnosti L., a. s... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 830 €...

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť spoločnosti L., a. s., trovy konania...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa

odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku...

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10854/2012, Rvp 10855/2012, Rvp 10856/2012 a sp. zn. Rvp 10857/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom krajského súdu v bližšie neoznačených konaniach

Vychádzajúc z obsahu sťažností a k nim priložených príloh ústavný súd konštatuje, že tieto napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená advokátom, nespĺňajú náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody [písm. b)], a označenie, proti komu smeruje [písm. c)].

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (ktorý zrejme koncipoval aj text sťažností) v texte podaných sťažností ani v ich petite neuviedla spisové značky, pod ktorými sú ňou namietané konania vedené, resp. by mali byť vedené krajským súdom, čo je zjavne v rozpore s § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľkou predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na jeho rozhodnutie v uvedených veciach a v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka síce v petite podaných sťažností uvádza, ktoré jej základné práva mali byť porušené, rozchádza sa však v presnom označení súdu, ktorý mal byť ich porušovateľom, keď v bodoch 1 a 2 označila za porušovateľa krajský súd a v bode 4 označila za subjekt, ktorý je povinný uhradiť jej trovy konania, Okresný súd Bratislava I.

V rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde nepredložila ústavnému súdu dôkaz o zásahu do jej označených práv, keď ani porovnaním obsahu sťažovateľkou podaných sťažností a k nim doloženej prílohy, a to „Potvrdenia o prijatí podaní“ krajským súdom 14. júna 2010 (ďalej len „potvrdenie“) nevyplýva zhoda medzi sťažovateľkou označenými dlžníkmi v sťažnostiach a dlžníkmi označenými v potvrdení. Dôsledkom tohto rozporu je skutočnosť, že sťažovateľka nepredložila ústavnému súdu hodnoverný dôkaz (doklad) o tom, že v súvislosti s dlžníkmi označenými v podaných sťažnostiach sa obrátila na krajský súd podaním (návrhom) na začatie konania podľa § 250t OSP.

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08). Ústavný súd podotýka, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné). Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky konštatuje, že sťažnosti vykazujú také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažovateľkou podaných sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd tiež pripomína, že v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona o súdoch. Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka nepreukázala (nepredložila) podanie kvalifikovanej sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi súdu; uvedená skutočnosť sama osebe je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť. Táto skutočnosť vyplýva opäť z porovnania obsahu podaných sťažností a k nim pripojenej prílohy – podania adresovaného predsedovi krajskému súdu z 3. augusta 2011, ako aj z písomného vyrozumenia predsedu krajského súdu právnenému zástupcovi sťažovateľky z 25. augusta 2011, v ktorých nie sú uvedené ani spisové značky napadnutých konaní, ani označení dlžníci totožní s tými, ktorých presná identifikácia je uvedená v sťažnostiach.

Napokon ústavný súd pripomína, že pokiaľ ide o námietku riadneho nevybavenia sťažností sťažovateľky na prietahy v konaní predsedom krajského súdu, sťažovateľka mohla podať sťažnosť podľa § 63 a nasl. zákona o súdoch aj predsedovi nadriadeného najvyššieho súdu, aby vo veci urobil nápravu, čo však z jej sťažností nevyplýva.

Z uvedených dôvodov ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľka sa domáha ochrany svojich práv postupom krajského súdu v bližšie neoznačených konaniach prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy tiež predčasne, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažností z dôvodu neprípustnosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu neprípustnosti. Keďže sťažnosti boli odmietnuté, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012